

ಮಣ್ಣು ನೆಲದ ಮೇಲಿನ ಪದರವಾದರೂ, ಅದೊಂದು ಹೊದಿಕೆಯಾಗಿ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಒಂದೂವರೆ ಮೀಟರ್ ಅಥವಾ ಎರಡು ಮೀಟರ್ ಇದ್ದೀತು. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೀಟರ್ ಕೂಡ ಇದ್ದಿರಲಾರದು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನೇ ನೋಡಬಹುದಾದರೆ - ಬಿಜಾಪುರ, ಧಾರವಾಡ, ಹಾವೇರಿ, ಗದಗ, ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಕಪ್ಪು ಮಣ್ಣಿನ ನೆಲವಿದ್ದರೆ, ಕಡಿಮೆ ಆಳದ ಬೆಂಗಳೂರು, ತುಮಕೂರು ಹಾಗೂ ಕೋಲಾರದ ಮಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಈ ಮಣ್ಣಿನ ಹೊದಿಕೆಯೂ ತನ್ನ ಕೆಳಗಿನ ತಾಯಿ ಮಣ್ಣು ಅಥವಾ ತಾಯಿ ಬಂಡೆಯ ಕಲ್ಲು-ಖನಿಜಗಳಿಂದ ವಿಕಾಸವಾದದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಮಣ್ಣಿನ ವಿಕಾಸವೂ ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಫಲ. ಅದೊಂದು ನಿರಂತರತೆಯ ನಿಸರ್ಗದ ಕಾರ್ಯವೂ ಹೌದು. ಹಾಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ನೆಲದ ಮಣ್ಣು ಅಂತಿಮ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಂದು ಕಡೆ ಎಳೆಯ ಮಣ್ಣುಗಳಿದ್ದರೆ, ಕೆಲವೊಂದು ಕಡೆ ಬಲಿತ ಅಥವಾ ಹಳೆಯ ಮಣ್ಣುಗಳಿವೆ.

ಮಣ್ಣಿನ ಕಾಲದೊಡನೆಯ ಸಾಹಚರ್ಯದ ಫಲ ಇದು. ಆಧುನಿಕ ದೌಡಿನಲ್ಲಿ ಇದನ್ನಂತೂ ಮರೆತು ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಎಂಬಂತೆ ಮಣ್ಣನ್ನು ಅಳೆಯುವ ವಿವರಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವಿದ್ದೇವೆ. ಆಹಾರದ ಹುಡುಕಾಟ, ಕೃಷಿಯ ಉಗಮ, ವಿಸ್ತರಣೆ, ವಿವಿಧತೆಗಳ ಹರಹು, ನಾಗರಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಮಾನವಕುಲದ ನೆಲೆ, ದೇಶ-ಗಡಿಗಳ ವಿಕಾಸ. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ಆಧುನಿಕ ಆರೋಗ್ಯದ ಚರ್ಚೆಗಳ ವೈಜ್ಞಾನಿಕತೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲೂ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಅರಿತ ಸಾವಿರಾರು ಸಂಗತಿಗಳಿವೆ. ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾನವರ ಸಹಜ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಾಗಿಸದ, ಮಣ್ಣನ್ನು ನೆಲದ ಹೊದಿಕೆಯಷ್ಟೇ ಎಂದು ಕರೆದು, ನೆಲದ ಒಡತನವನ್ನು ಕಂದಾಯ ಇಲಾಖೆಯ ಸುಪರ್ದಿಗೆ ವಹಿಸಿ, ಜನರು ಅಥವಾ ರೈತರನ್ನು ಬಳಕೆದಾರರಾಗಿಸಿ, ಸರ್ಕಾರವು ಕೇವಲ ಅವರಿಂದ ಪಡೆದ ತೆರಿಗೆಯ ಹಿತದಲ್ಲಿ ನಿಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಮಣ್ಣನ್ನು ಬದುಕಿನ ಭಾಗವಾಗಿಸದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶದಿಂದ ಹವಾಮಾನ ಬದಲಾವಣೆಯಂತಹ ನೈಸರ್ಗಿಕ ವಿಕೋಪಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕುಲವು ನರಳುವಂತಾಗಿದೆ.

ಮಣ್ಣಿನ ಹುಟ್ಟಿನ ಹಿನ್ನೆಲೆ

ಈಗ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕಾಣಬರುವ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಮಣ್ಣು ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸವಾಗಲು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಈ ಹಿಂದೆ, 4500 ಮಿಲಿಯನ್ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಭೂಮಿ ಉಗಮವಾದಾಗ ಇಂದಿನಂತಹ ಮಣ್ಣಿನ ಪದರವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಭೂಮಿ ಅದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣನ್ನು ತಂಪಾಗಿ ಸುತ್ತಿರುವ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯ ಹಚ್ಚಡವೂ ಅದಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಿಸಿ ಉಂಡೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಂಪಾಗಿ ಕೊನೆಗೊಂದು ದಿನ ಮೊದಲ ಜೀವಿಯ ಉಗಮದೊಂದಿಗೆ, ಮಣ್ಣಿನ ಹುಟ್ಟಿಗೂ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿತು. ಕಲ್ಲು ಬಂಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮರದ ಕಾಂಡಗಳ ಮೇಲೆ ಬೆಳೆದ ಹೂ ನೋಡಿಯೇ

